Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Atter sier jeg, eder, at det skal ikke tilstedes noger at gaa ut og prædike mit evangelium, eller at opbygge min kirke, uten at han blir ordinert av nogen der har myndighet dertil. (P. B. 42, 11).

NR. 19 | 1. OKTOBER 1924 | 3 AARG.

PAA HVILKEN DAG VAR JESUS KORSFÆSTET.

AV ÆLDSTE F. M. DARTER, LONG BEACH, CALIFORNIA.

Nedenstaaende artikel er oversat fra «Impr. Era», og da samme spørsmaal opkom for en tid siden tænkte jeg at nærværende artikel ville være av interesse for de som har tænkt litt dypere over dette emne. **Borghild Nielsen.**

Hele verden antar fredag (almindelig kaldt «Langfredag») som dagen for Jesu korsfæstelse: Hvis det er sandt, vil Kristi ord paa denne maate være feilaktige. Dog kan jeg ikke være enig i dette, jeg vil heller si: la hans ord forbli sande — som de i virkeligheten er — omend alle menneskers meninger er feilaktige!

Jeg fryder mig over at vi har mere end tilstrækkelige vidnesbyrd fra Det nye Testamente som beviser, at det tegn som Jesus gav de skriftkloke og farisæerne, med hensyn til at han var Kristus, gik i opfyldelse. Det er optegnet i Matt. 12: 38—40 og er saalydende: «Men nogen av de skriftkloke og farisæerne svarte ham sigende: Mester, vi ønsker at se et tegn av dig. Men han svarte og sa til dem: Den onde og vanartige slekt begjærer et tegn, men der skal intet tegn gis dem uten det som var git ved profeten Jonas. For likesom Jonas var i hvalfiskens buk i 3 dage og 3 nætter, saa skal Menneskenes Søn bli 3 dage og 3 nætter i jordens skjød.»

Spørsmaalet blir da: Gav Jesus Kristus verden et sandfærdig tegn, saa vi kan vite at han er den sande Kristus?

Svaret er, at det gjorde han visselig. Der er 3 punkter i dette tegn, til hvilke jeg ønsker at kalde eders opmerksomhet. For det første: De skriftkloke og farisæerne forsøkte at motbevise Jesu Kristi egne ord, saa at de kunne ha en grund til at forkaste ham. Men Frelseren, som var fuldt paa det rene med aarsaken til deres spørsmaal, svarte dem paa en saadan maate, at det var umulig for dem at finde feil ved ham. Derfor maa vi anta at hans tegn var sandt. For det andet: Tiden var uttalt for at hans legeme skulle ligge i graven 3 dage og 3 nætter — hverken mere eller mindre.

For det tredie: Ingen del av denne tid (72 timer) skulle tilbringes paa korset, da Jesus tydelig sa: «I jordens kjød». Vi finder ogsaa de 3 dage og 3 nætter i Jonas 1: 11 saalydende: «Men Herren hadde beredt en stor fisk til at sluke Jonas, og Jonas var i fiskens buk i 3 dage og 3 nætter».

Vi har ogsaa følgende hentydning til denne tid optegnet i Mormons Bok, 3. Nephi 8: 20, 23: «Og det skede at der blev et tykt mørke over hele landet, saa at de indvaanere som ikke var faldne, kunne føle mørkets taake. Og se, det varte i et tidsrum av 3 dage at intet lys blev set».

Ogsaa i 3. Nephi 10: 9 finder vi følgende: «Og saaledes bortgik de 3 dage. Og det var om morgenen, og mørket som hadde hvilet over landet adspredtes». — — Likeledes i Markus 8: 31: «Og han begyndte at lære dem, at Menneskenes Søn maatte lide meget, og at han ville bli forkastet av de ældste og av ypperstepresterne og de skriftkloke, at han ville bli ihjelslaat, men efter 3 dage opstaa igjen».

Dette er tilstrækkelig til at bevise at Jesu legeme skulle forbli i graven i 3 dage og 3 nætter.

Det andet emne jeg ønsker at ta op er:

Naar var Kristus korsfæstet?

Vi læser i Matt. 26: 1—5: «Og det skede da Jesus hadde endt sin tale, sa han til sine disciple: I vet at om 2 dage er det paaske og da skal Menneskesønnen overgis til at korsfæstes. Da kom ypperstepresterne og folkets ældste sammen hos ypperstepresten som het Kaifas, i hans gaard, og de raadslog om at gripe Jesus med list og slaa ham ihjel.

Men de sa: «Ikke paa høitiden, for at der ikke skal bli opstyr blandt folket.»

Av ovenstaaende kan vi forstaa at Herrens paaske var nær for haanden, og at de skriftkloke og farisæerne var bestemte paa at dræpe ham. Saaledes læser vi i Matt. 26: 17—20: «Men paa den første dag av de usyrede brøds høitid kom Jesu disciple hen til ham og sa: Hvor vil du vi skal tilberede paaskelammet for dig? Han sa: Gaa ind i byen til en mand der og sig til ham: Mesteren sier: Min tid er nær, hos dig vil jeg holde paaske med mine disciple. Og disciplerne gjorde som Jesu bød dem og gjorde istand paaskelammet. Men da det var blit aften satte han sig tilbords med de tolv.»

Det er mulig at nævnte spørsmaal var stillet omtrent en time før den første dag av de usyrede brøds høitid virkelig begyndte, idet denne begyndte kl. 6 aften, hvilket var begyndelsen til Herrens paaske paa den 14de dag i den 1ste maaned kaldet Nisan. Den nøiaktige tid for Herrens paaske var midnat, den samme time som den ødelæggende engel gik over Egypten, og det er til dette maaltid at paaskelammet stekes og spises med usyret brød. Resten av samme kapitel beretter, at Kristus fortalte de tolv at en av dem skulle forraade ham. Han indsatte paa samme tid Herrens nadver. I Lukas 22: 15, hentyder der til det samme: «Og han sa til dem: Jeg har hjertelig længes at spise dette paaskelam med eder før jeg lider.»

Fra de to givne hentydninger har vi Kristi egne ord til de tolv, at han ville spise paaskelammet med dem. Han uttaler ogsaa dette ved aftensbordet: «Jeg har hjertelig længes at spise dette paaskelam med eder.» Dette besvarer spørsmaalet med hensyn til at Kristus spiste paaskelammet med de tolv før han led. — Efterat de hadde spist sang de en lovsang, og Jesus trak sig tilbake til Oljebjerget og det var her, den samme nat, at han blev forraadt av Judas, (se 26—46. vers). Han blev bragt til yppersteprestens hus i nattens mørke og for landshøvdingen ved morgengry (se Luk. 22: 66) og herfra til Pilatus. I vil finde at jøderne gjorde kort proses med saken, for de hadde bestemt sig for at korsfæste ham, før sabbaten begyndte, hvilket var de

usyrede brøds høitid, og som tok sin begyndelse kl. 6 onsdag eftermiddag av den grund, at dagen tok slut kl. 6 eftermiddag i den tid. Den romerske makt har forandret dagens længde fra kl. 6 eftermiddag til midnat, som den nu er i vor tid. Dette bringer os følgende spørsmaal: Naar var Herrensk paaske? Hvad er de usyrede brøds høitid? Og kommer disse to paa en dag? Disse nødvendige spørsmaal maa besvares. Vi finder i 3. Moseb. 23: 5—6 følgende: «I den første maaned paa den 14de dag i maaneden imellem de to aftenstunder er det paaske for Herren. Og paa den 15de dag i samme maaned er det de usyrede brøds høitid, og i 7 dage skulde I æte usyret brød.» Og i Lukas 22: 1. 7: «Saa kom den usyrede brøds dag da paaskelammet skulde slaktes. Og han sendte Peter og Johannes avsted og sa: Gaa bort og gjør istand paaskelammet for os, saa vi kan æte det.»

Vi ser saaledes at paa den dag, det er Herrens paaske, blir paaskelammet slaktet og spist. Dette er ikke en dag hvor intet arbeide kan utrettes, men det er en beredelsesdag for den følgende dag, hvilken er de usyrede brøds høitid, og intet arbeide utføres den dag, da det er en helligdag. Og beretningen gaar ut paa at Kristus var korsfæstet paa *beredelsesdagen,* og den næste dag var det sabbat, ikke en almindelig sabbat der kommer 52 ganger i aaret, men en høitid.

Vi læser i Lukas 23: 52—54: «Denne mand gik til Pilatus og bad om Jesu legeme. Han tok det ned og svøpte det i hvitt linklæde og la det i en grav der var netop uthugget i en klippe og hvori ingen før var lagt. Det var beredelsesdagen og sabbaten stundet til.»

Joh. 19: 31: »Det var beredelsesdagen; forat nu legemerne ikke skulle bli hængende paa korset sabbaten over — denne sabbatsdag var nemlig stor — bad jøderne Pilatus om at deres ben maatte bli sønderbrudte og legemerne nedtagne.»

Oversættelsen hos Markus blir av samme betydning. Mark. 15: 26: «Det var den tredie time og de korsfæstet ham.» — Matt. 27: 45: «Men fra den 6te time var der et mørke over hele landet indtil den 9de time.» (Se Matt. 27:

33—53). — Mark. 15: 34—37: «Og ved den 9de time ropte Jesus med høi røst sigende: Min Gud, min Gud, har du forladt mig? Og Jesus ropte med høi røst og opgav aanden.»

Fra disse fem henvisninger forstaar vi at korsfæstelsen fandt sted paa beredelsesdagen, hvilken var onsdag, som vi skal bevise senere. Altsaa fandt korsfæstelsen sted kl. 9 morgen, og han døde kl. 3 eftermiddag samme dag. De 3 siste timer han hang paa korset var der et mørke over hele landet. (Matt. 27: 45). — Vi har nu fulgt begivenhetene til kl. 3 eftermiddag onsdag, hvilket leder os til den time, da Frelseren opgav aanden. Nu, disciplerne viste ikke hvad de skulle gjøre, idet der krævedes en tid for dem til at bestemme deres planer og bringe dem i utførelse. Deres tid var ogsaa meget indskrænket, da de kun hadde 3 timer igjen den dag som var beredelsesdagen for Herrens paaske, den 14de dag i den 1ste maaned (Nisan).

Vi finder beretning om hvad der fandt sted i timerne efter hans død i Mark. 15: 42, 43: «Og da det alt var blevet aften — det var nemlig beredelsesdagen, det er dagen før sabbaten — kom Josef av Arimatæa, en høit aktet raadsherre som ogsaa ventet paa Guds rike, og han vovet sig til at gaa ind til Pilatus og be om Jesu legeme.»

Luk. 23: 52, 54: «Han gik til Pilatus og bad om Jesu legeme, og han tok det ned og svøpte det i fint linklæde, og la det i en grav som var hugget i klippen, og som aldrig nogen hadde ligget i. Det var beredelsesdagen og sabbaten stundet til.»

Vi vet at disciplerne kunne ikke ha vendt tilbake til Jerusalem fra Golgata, der laa utenfor Jerusalem, og anmodet Pilatus om tillatelse til at ta Jesu legeme ned. Pilatus maatte først undersøke om han var død. De maatte ogsaa faa fat i linklær til at lægge hans legeme i og sandsynlig ogsaa vand til at vaske væk blodet med og likesaa at finde en grav til at lægge ham i. Alt dette kunne ikke utføres i mindre end 3 timer. Derfor fandt begravelsen sted kl. 6 eftermiddag, hvilket var slut paa dagen — onsdag — og begyndelsen paa torsdag som var sabbatsdag. Nu kanhænde I vil si, at sabbatsdagen maatte været en lørdag.

Ikke desmindre er dette en feiltagelse, da «sabbat» betyr hvile, og jøderne hadde adskillige fester og hviledage som de kaldte sabbatsdage.

Dagen efter beredelsesdagen — eller korsfæstelsesdagen — er kaldt sabbat av Markus 15: 42, Lukas 23: 54 og Joh. 19: 31. Denne sabbatsdag kunne ikke være en lørdag, fordi tegnet paa de 3 dage og 3 nætter, som hans legeme skulle ligge i graven, maa komme mellem begravelsen og opstandelsen. Vi har allerede bevist, at hans legeme ikke kunne være lagt i graven før kl. 6 onsdag eftermiddag, der var slutningen paa den 24-timers dag. Derfor begyndte de 72 timer paa dette tidspunkt — det vil si: slutten paa onsdag og begyndelsen paa torsdag. Dette fører os da hen til slutten av lørdag eller begyndelsen av søndag; men et minut over kl. 6 lørdag eftermiddag ville være søndag — opstandelsesdagen.

Førend jeg optar spørsmaalet om opstandelsen, ønsker jeg at henvende eders opmerksomhet til det faktum, at Israel hadde mere end en sabbat, og at størstedelen av dem faldt paa en bestemt dag i maaneden og ikke en bestemt dag i uken.

Jeg har allerede henvendt eders opmerksomhet paa hvilken dag paasken kom, som anført i 3. Moseb. 23: 5—6, hvilket var den 14de dag i den 1ste maaned og at de usyrede brøds høitid kom paa den 13de i samme maaned, hvilket var en sabbatsdag. Altsaa Markus, Lukas og Johannes beretter, at dagen efter korsfæstelsen eller beredelsesdagen var en sabbatsdag.

3. Moseb. 23: 24 lyder saaledes: «Tal til Israels barn sigende: I den syvende maaned paa den første dag i maaneden skal I holde en hviledag, en basunklang til ihukommelse, en hellig forsamling.»

En anden sabbat er optegnet i 3. Moseb. 23: 27, 32: «Men paa den 10de dag i den syvende maaned skal være eder en forlikelsesdag; I skulle holde en hellig forsamling og I skulle ydmyge eders sjæle, og I skulle ofre ildoffer for Herren.»

Og det 32. vers sier: «Det skal være eder en sabbatshvile.»

Ogsaa i 3. Moseb. 23: 24 finder vi: «Paa den femtende dag i den syvende maaned skulle I holde hviledag, en basunklang til ihukommelse, en hellig forsamling.» — Der er saaledes kun fem dage mellem den 10de dag i den 7de maaned og den 15de dag i samme maaned. Og i det samme kapitel 38. vers læser vi: «Foruten Herrens sabbater og foruten eders gaver og foruten alle eders lovede ofre og foruten alle eders frivillige ofre som I skulle gi Herren.»

I vil lægge merke til, at ordet «sabbat» er brukt som flertal i det 38. vers.

Jeg har nu git eder tilstrækkelige beviser for, at torsdag kunne være en sabbatsdag, hvilket var tilfælde ved denne leilighet, idet det var de usyrede brøds høitid, den 15de dag i den første maaned, og at Jesus hadde spist paaskelammet med sine disciple natten til den 14de dag i den første maaned. I vil erindre, at de 12 timers mørke kom før de 12 timers dagslys, eftersom kl. 6 eftermiddag var slut paa en 24-timers dag. Dette viser sig at være efter samme orden som fandtes i denne verdens begyndelse. — I 1. Moseb. 1: 5 sies: «Og Gud kaldte lyset dag og mørket nat, og det blev aften og det blev morgen den første dag», (i den eng. oversættelse heter det: «Og aften og morgen var den første dag»). (Forts.)

ET FØLGEVÆRDIGT EKSEMPEL.

AV PRÆSIDENT DAVID O. McKAY I «MILL. STAR».

OVERSAT AV BORGHILD NIELSEN.

Gjennem vort netop avlagte 30 dages besøk i de tre misjoner i Skandinavien, møtte der os som regel et storartet arbeide for kirken, saavelsom fornøielige og beundringsværdige ting, henhørende til land og folk. Vi fandt omhyggelig ivaretagelse av kirkens eiendomme og forvaltning av kirkens midler; bedre forstaaelse som regel mellem medlemmerne og ældsterne; værdige og samvittighetsfulde anstrengelser av misjonspræsidenterne og deres forsamlinger; misjonærernes held i at finde «tapte» eller «ukjendte»

medlemmer; et dyktig og uegennyttig arbeide av lokale ældster, der fungerte som konferansepræsidenter, og unge lokale ældster der opofret al deres tid og midler i misjonens tjeneste. Dette er nogen av de opmuntrende tilstande hvortil vi hentyder. Naturligvis var der nogen misvisende tilstande ogsaa, men disse vil misjonspræsidenterne, konferansepræsidenterne og ældsterne behandle og overkomme, da de misvisende tilstande er faa, sammenlignet med de tilfredsstillende.

Det mest lovende arbeide i disse nordiske lande utføres av De Forenede Staters ministre og naturligvis alle de, der staar i forbindelse med Amerikas gesandtskap. Enhver minister synes, ialfald til den tilfældige besøkende, at de i dyktighet og værdighet repræsenterer sit land med ære og hæder. Hver av dem utviser denne følelse — et kjendetegn paa en sand «gentleman» — hvilket gjør, at enhver føler det let at være i deres selskap. Endvidere har de git os en forsikring om, saavelsom bevist dette, ikke bare av villighet, men som en beslutning, at se til at ældsterne, som alle andre amerikanske borgere, skal faa en retfærdig og forsvarlig behandling.

Men det særskilte tilfælde jeg for nærværende ønsker at kalde eders opmerksomhet til, er den rosværdige handling av «Statens filmcensur», der absolut nektet at opta en naragtig film der kaldes: «I mormonernes makt», i kongeriket Norge. Likesaa rosværdig er den danske komites dømmekraft, der ogsaa nektet at tillate samme film at bli fremvist i Danmark.

Følgende frie oversættelse av en artikel der var optat i et aftennummer av «Berlinske Tidende» for 28. juli 1924, gir en anledning til censorernes handlemaate, med hensyn til denne film:

En film om mormonerne forbudt av censuren.

«Det hænder meget sjelden at «Statens filmcensur» forkaster en film helt, ti dersom en film indeholder tvilsomme dele, blir disse gjemt ved avklipning, hvilket naturligvis ikke gjør den bedre, men forebygger et altfor stort tap for optageren. Igaar blev en film, der skulle fremvises i et

av vore største teatre, fuldstændig forbudt. Filmen het: «I mormonernes makt».

At det virkelig var nødvendig at ta et saa virksomt skridt imot den, vil forstaaes av den forklaring som repræsentanten for censurkomiteen, hr. Jesperson, har git os. Han sa imorges da vi talte med ham:

«Det er en film om mormonerne der fremstiller dem som slyngler og forførere, ja endog som mordere. Den har ogsaa scener som jeg tror kan sammenlignes med gudsbespottelse. Grunden til at vi ikke har fulgt den vanlige metode, ved at avklippe anstøtende dele, er fordi, at den hele film er anstøtende. Jeg vet ikke meget om mormonernes virksomhet, men i Amerika er de en vel kjendt sekt.

Den forkastede film viser hvorledes en beregnende høiprest, en riktig bandit, sender sine «mormonere» ut i staterne, hvor de gifter til sig rigdom, hvilken, naar de vender tilbake til Utah, tilhører høipresten. Der forekommer scener hvor ordre blir git til at myrde personer, hvem de frykter vil aabenbare «mormonernes» hemmelighet, og en stor scene foreviser hvorledes en høiprest angriper en av de bedragne kvinder.

Saaledes ser De vi hadde tilstrækkelig grund for vor handling, og hele komiteen var enige om at nekte den opført.»

Igaar kom jeg tilfældigvis til at møte en norsk censor der var paa besøk her i byen, og han fortalte mig, at de hadde gjort nøiaktig det samme i Norge, da denne film for kort tid siden blev præsenteret der.»

Ved saaledes at nekte denne skandalløse produktions opførelse, har Norge og Danmark sat Storbrittanien et følgeværdig eksempel. De har bevist, ihvertfald i dette tilfælde, at de skandinaviske sind ikke finder lyst i sladder. Bruken av almindelig fornuft og sund dømmekraft var alt hvad der var nødvendig for at overbevise de norske og de danske filmcensorer om, at en saadan fremstilling som: «I mormonernes makt», ikke alene er løgnagtig og gudsbespottende, men forgifter retskafne folks sind, der gir sine penger ut for belærende og opløftende underholdning, og ikke for nedrivende.

At filmcensorerne i Storbritannien har tilladt saadanne

anstøtelige filmer at bli fremvist i deres kinematografer landet rundt, beviser deres intelligens og smak, ikke bare hos censorerne, men hos folket som et hele. Tiden er kommet i hvilken mænd og kvinder som bespotter «Mormonerne» og som tygger paa disse sladderhistorier, blot utviser eller bærer paa uvidenhet og bittert fiendskap.

Vi frembærer vor hjerteligste ros til de skandinaviske filmcensorers intelligente handling.

ÆLDSTE JAMES E. TALMAGE VIL AVLØSE PRÆSIDENT DAVID O. McKAY.

I et møte avholdt av det første præsidentskap og de tolvs raad i Salt Lake City blev ældste James E. Talmage beskikket til at avløse præsident David O. McKay som præsident for den europæiske misjon hvor han har præsidert siden november 1922. Da præsident McKay blev kaldt til England, hadde han sammen med præsident Hugh J. Cannon reist jorden rundt og besøkt næsten alle misjonerne inden kirken. Hovedkontoret for den europæiske misjon er i Liverpool, England, hvor præsident McKay med sin familie er bosat. Præsident McKays høitidelige avløsning vil antagelig finde sted om et par maaneder. Ældste Talmage med hustru og datter Helen samt sønnen John Russel vil da være kommet til England.

«FALDETS» RETTE MENING.

AV ÆLDSTE ORSON F. WHITNEY.

I den hensigt at Guds barn i aanden skulde faa en anledning til at paata sig et legeme og gjennemgaa en tilværelse paa denne jord, kom to himmelske væsener herned fra fuldkommenhet og blev dødelige for vor skyld. Dette er den sande mening med Adam og Evas fald. Det var ikke blot en tilstedelse for fristelse — de kom paa en misjon for at befolke denne jordiske ørken, at aapne veien, saa at en verden av ventende aander kunne bli sjæler og gjøre et

sprang fremad i den store, evige utviklings gang. Ved den utvikling vi gjør her, hvorav de bedste kommer fra sorg og trængsel og ved at adlyde de guddommelige forlangender, vil vi gradvis fuldføre vor jordiske pilgrimsgang. Vi vidste dette i livet forut og frydet os over det, og: «Morgenstjernerne sang tilhobe, og alle Guds barn ropte av glæde», ved en utsikt — ikke til smerte og død — men til det evige liv og den evigvarende herlighet bakenom!

Faldet virket paa to maater. Det var et skridt nedad, men dog fremover. Utsigten for fremtiden var storartet, men for den nærværende tilstand avskrækkende.

Den død som kom ind i verden ved Adam og Evas fald var en død i den fuldeste betydning. Den betød evig bortvisning fra Guddommens nærhet, den absolute død for aand og legeme, og der var ingen hjælp derfor paa denne side av himmelen. Det var en tragedie! Men den evige visdom hadde forutset tilstanden og anskaffet et middel til forløsning. I den hensikt at en falden slekt skulle fuldføre dens bestemmelse, var der beredt en Frelser og en plan paa forhaand til at utføre for mennesket, hvad det ikke kunne gjøre for sig selv. Jesus Kristus, hvis andet navn er Jehovah, Israels Gud, gav sit liv for at bryte dødens baand og gjøre det mulig for mennesket at leve igjen. Der ville ikke ha været nogen opstandelse, intet evig liv for os, om han ikke hadde lidt døden som han gjorde.

Ved Adams fald blev jorden sat i pant. Pantelaanerens navn var døden, og dens fordring var dobbelt, idet den indhyllet baade menneskets aand og legeme. Ingen ting av det som var pantsat kunne brukes som et middel for frelse. Noget der ikke var strafskyldig paa grund av den brudte lov, maatte gis for at oprette loven, for at vedlikeholde retfærdighetens sti, og tilbakegi den rette likevekt. Et hellig væsen som ikke hadde syndet, og som ikke var under fordømmelse, gav sit liv som løsepenge for at ta verden ut av dens pantsættelse. Dette var frihetens pris, og han, som vi kalder Jesus Kristus, betalte prisen, løskjøpte gjælden, da han gik ned fra sin herlighet og i tidens midte blev korsfæstet.

Fra «Impr. Era» ved B. N.

DEN TOMME PLASS.

«Jeg tror ikke jeg vil gaa til møtet iaften, for jeg har hodepine og det ser ut til at bli regn. Forresten tror jeg ikke det vil bli noget særlig iaften allikevel,» sa Hilda.

«Jeg antar at Thomas heller ikke trodde der ville bli noget særlig, ellers ville han ikke ha været væk fra møtet, da Kristus aabenbaret sig. Men formedelst hans uendelige godhet aabenbaret han sig igjen en uke senere da Thomas var tilstede og han velsignet ham. Men jeg er sikker paa, at Thomas hele sit liv angret paa at han ikke var tilstede paa det første møte da Frelseren aabenbaret sig. Især naar han kom ihu sin Mesters ord: «Vær ikke vantro, men troende»,» svarte rolig hendes tante.

«Du faar mig til at tro at jeg vil miste noget, om jeg er hjemme,» sa Hilda.

«Ja, jeg tror isandhet at Gud har en velsignelse for os i hvert møte, hvis vi bare har tro til at motta den, og vi vet aldrig naar han har noget specielt for os.»

Hvis vi kunne tro og handle efter dette raad, ville vi motta mange store velsignelser, og der ville være færre tomme sæter i vore kirker idag. *Fra «Juv. Instr.»*

DEN NORSKE MISJON.

Kristiania gren.

Den 6. september blev følgende indlemmet i kirken ved daab: Jonny Johannessen, Martha Johannessen og Gunda Larsen. — Daabshandlingen utførtes av ældste Leland Anderson og haandspaalæggelsen av misjonspræsident A. Richard Peterson og ældsterne Ernest Jørgensen og Frans Olsen.

Som forstander for Kristiania gren blev i grensmøtet søndag 7. september beskikket ældste Frans Olsen, der for en tid siden kom fra Salt Lake City for at at arbeide i den norske misjon.

Ældste Anton H. Lund, der fra Danmark er kaldt til at virke i den norske misjon, er av misjonspræsident A. Richard Peterson beskikket til at arbeide i Drammens gren.

Fredrikshalds gren.

Den 3. september blev følgende indlemmet i kirken ved daab: Norman Franklin Gundersen, Charles Gundersen, Laura Marie Gundersen, Elen Andersen, Ruth Elin Johansen, Thordis Johanna Johansen og Gudrun Sara Johansen. — Daabshandlingen utførtes av misjonspræsident A. Richard Peterson og haandspaalæggelsen av misjonspræsidenten og ældste Ernest Jørgensen, samt forstander Gustav Anderson, broder Emil Andersen og Jens Johansen.

Bergens gren.

Onsdag 27. august blev Harry Ingolf Johannessen og Kaare Johannessen indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen utførtes av forstander Ole Hansen og haandspaalæggelsen av forstanderen og ældste Erling Halvorsen.

Torsdag 28. august blev Birgit Sofie Jacobsen indlemmet i kirken ved daab. — Daabshandlingen utførtes av forstander Ole Hansen og haandspaalæggelsen av ældste Willard Arveseth.

Mandag 8. september blev Gerd Rebekka Hansen og Henry Johan Jakobsen indlemmet i kirken ved daab. — Daabshandlingen utførtes av forstander Ole Hansen og ældste Erling Halvorsen. Haandspaalæggelsen av forstanderen og ældste Willard Arveseth.

Fredag den 12. september blev Anton Martin Andersen indlemmet i kirken ved daab og onsdag den 17. september blev Maren Elise Strøm indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingerne utførtes av forstander Ole Hansen og haandspaalæggelserne av præsident Oluf K. Karlsen.

BARNAS AVDELING

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

29. Profeten Joseph i Richmond fængsel.

Straks efter det forfærdelige blodbad ved Hauns mølle, samledes en stor pøbelhop i Richmond. Herfra marsjerte de henimot Far West hvor de slog sig ned. En morgen, nogen dager senere, saa man mænd med hvite flag nærme sig byen Far West. De var medlemmer av denne milits og det hvite flag var tegn paa fred.

Oberst Hinkle gik for at møte disse mænd. Han blev med dem tilbake til deres leir, og her indgik han en kontrakt med de helliges fiender paa at overgi profeten Joseph og endel av de ledende mænd i deres hænder. Denne forræder kan sammenlignes med Judas Iscariot.

Han vendte tilbake til Far West og sa til profeten at lederne for denne milits, ønsket at han og nogen av de ledende mænd skulle komme ut til deres leir den aften, da de ville ha alle saker i orden, sa de. Joseph spurte Hinkle hvilke av brødrene der skulle være med ham, og han sa, at det var Sidney Rigdon, Parley P. Pratt, Lyman Wight og George W. Robinson. Hinkle forsikret Joseph at intet skulle bli gjort for at skade hverken ham eller hans brødre.

Hinkle ledsaget Joseph og brødrene til militsens leir, og her fik de se denne forræders rette karakter. Henvendt til general Lukas, sa han: «Her er de fanger jeg lovet at utlevere Dem.» I hele leiren hørtes et høit skrik, og general Lukas svang sit sverd som om han hadde vundet en stor seir.

Profeten og hans ledsagere blev nu sterkt bevoktet og de maatte ligge ute paa den vaate bakke i regnet. De blev holdt vaaken hele natten paa grund av deres vokteres behandling og deres spotord og banden. Den næste morgen

blev Hyrum Smith og Amasa M. Lyman bortdrevne fra deres familier i Far West og førtes som fanger ut til pøbelens leir.

De hadde besluttet at føre fangerne til Independence. De hellige i Far West blev av pøbelen fortalt at de ikke behøvet at vente at se deres ledere igjen, for deres dom var fældet. Ikke destomindre, mens Joseph og hans ledsagere var ved Krooked River, kom Herrens ord til ham om natten, der forsikret ham at deres liv skulle bli spart. Morgenen efter talte Joseph til sine medfanger i en lav, men venlig tone: «Vær ved godt mot, brødre, ti Herrens ord kom til mig inat at vore liv skal bli spart, og hvad vi ellers maa lide gjennem dette vort fangenskap, skal dog ingen av os dø.»

Fangerne blev nu ført til Independence. Nogen dager senere kom en ordre fra general Clark at de skulle sendes til Richmond og sættes i fængsel der. Paa veien var deres voktere drukne. Det ville være let for Joseph og brødrene at ha undkommet, men de vidste at de ikke hadde overtraadt nogen lov. Hvis de flyktet nu, ville folk si de var skyldige. Alt hvad de ønsket var en retfærdig behandling, ti de vidste at de kunne bevise deres uskyldighet. Profeten og hans ledsagere tok vare paa deres vokteres geværer og hester indtil de blev ædrue igjen.

Da de ankom til Richmond blev de ført til fængslet hvor de fik lænker paasat, og de største uslinger, man kan tænke sig, blev sat til at vokte dem. De maatte ligge paa bare gulvet, uten noget teppe over sig.

Profeten og hans venner led forfærdelig, ikke bare paa legemet, men ogsaa i aanden. Nat efter nat maatte de høre paa de raa sanger og historier, samt banden og latter av deres voktere. En aften begyndte disse uslinger at prale av paa hvilken maate de hadde behandlet nogen av de hellige. De skrøt av de fryktelige forbrydelser de hadde begaat mot mødre og døtre og at de endog hadde dræpt smaa barn.

Pludselig reiste Joseph sig op paa sine ben, og med en stemme der næsten rystet fængslet, truet han disse umennesker. «Ti stille,» sa han, «I djævle fra det dypeste hel-

vede. I Jesu Kristi navn byder og befaler jeg eder at være stille. Jeg vil ikke leve et minut længer og høre paa saadan tale. Stans med eders avskyelige snak, ellers skal I eller jeg dø i dette øieblik.»

Han stanset sin tale. Han stod opreist i en fryktelig majestæt, lænket og uten vaaben; rolig og værdig som en engel saa han ned paa sine skjælvende voktere, hvis knær slog mot hinanden av angst og forfærdet trak de sig tilbake i en krok, og de kastet sig for hans føtter og bad om tilgivelse, og de forholdt sig stille, indtil de blev avløst av en anden vakt. (Forts.).

SØNDAGSSKOLENS VÆRD.

Jeg har aldrig glemt den erfaring jeg som barn hadde i søndagsskolen og jeg vil heller aldrig glemme den. Jeg husker idag Samuel Miles, James G. Bleak og andre mænd som forlængst er gaat bort, men som engang var mine lærere. Jeg ærer og velsigner deres minde. De lærte mig sandheten. De ledet mit sind og min fot paa den vei jeg har vandret og som har bragt mig til at bli hvad jeg er idag.

Jeg takker Herren for søndagsskolens organisation av mit ganske hjerte, og støtter den, og beder Herren velsigne dens bestyrelse og alle aktive arbeidere.

Apostel Anthony W. Ivins i «Juv. Instructor».

INDHOLD: Paa hvilken dag var Jesus korsfæstet. (Forts.). — Et følgeværdigt eksempel. — Ældste James E. Talmage vil avløse præsident David O. McKay. — «Faldets» rette mening. — Den tomme plads. — Den norske misjon: Fredrikshalds gren. Kristiania gren. Bergens gren. — Barnas avdeling. — Søndagsskolens værd.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.
OTTO STENERSENS BOKTRYKKERI
KRISTIANIA